

>postavy:

Juan

Elvíra

Isabela

Tisbea

Matka

Ricardo

náhodný chodec

chór (ze kterého vystupují všechny další individualizované postavy)

>>> Prolog

(Elvíra)

Na každé z pouští,
na každém z vyprahlých míst,
slyšíš volání noci.

Otevři tepny a nech prýštit svou sílu,
nech krev se vsáknout do písku a kamení,
nech vítr a slunce, ať vysuší, co zbude z tvé kůže.
Nech přijít válku,
ať ještě víc krve
napojí spodní pramen bytí.
Ať přijde noc temná a plná vlků,
ať roztrhají, co zbylo
z příliš dlouhého dne.

Pak snad znovu najdeš smíření,
pak znovu najdeš smíření.

> I. Dějství

1)

Ráno:

Obraz ulice před apokalypsou. Zvláštní mlčení. Hovory ustaly. Chodci chodí ve zpomalených pohybech, v zacyklených trajektoriích, které nedávají smysl. V nepravidelných intervalech zvedají hlavy, aby se podívali k nebi. Čekají. Po ulici se proplazí had. Na pozadí se vzepne hřebec. Ale jinak nic. Slepec ťuká holí a pár lidí něco mumlá.

Občas projede auto, ale skoro jako s pocitem viny. „Co to dělá?“, ptají se všichni. „Teď není čas jen si tak jezdit.“ Vše, co se hýbalo, ustrnulo v pohybu. Je dusno.

2)

Procitnutí ze sna

Isabela s Juanem na velké bílé posteli. Je ráno. Akcenty růžové.

Isabela	Je ráno. Ale neslyším zvuky z venku. Snad proto, že jsme v oblacích.
Juan	Rozléhá se ve mně jen hučení bubnů. Žaludek se mi zvedá, oči mě pálí. Místo vášně jenom dunění.
Isabela (svádí ho)	Jak parní válec jsi mi převálcoval duši.
Juan	Jsi husa.

Isabela má blízko k pláči. Juan se směje.

Isabela	Proč se mi směješ?
Juan	Protože se mi chce!
Isabela	Ale já pláču!
Juan	Ale mně se chce. Přines mi ovládání od televize. A kapesníčky.
Isabela	Proč?
Juan	Protože se chci ještě jednou udělat.

Plivne na ni a odchází.

Isabela zůstává na scéně sama s flusancem na tváři.

Isabela

Miluju ho a nemám k tomu důvod.

To zvíře, to prase, toho Boha, anděla.

Vím, že v něm jde všechno ke své zkáze,
ale nemůžu couvnout, nemůžu ho zastavit.

3)

Upálení člověka

a)

Dej mi / mám chuť na tvoji zavšivenou kundu

kolik máš?

kolik si řekneš

chci padesát za to, že ti ho vykouřím / extra cena pro tebe, brouku

neměla bys chodit pod cenu

to je moje věc / tak pojď.

Procesí šedivých figur, co se shrbenými zády natahují ruku.

Dej mi ty prachy, ty hajzle!

dala jsi mi slevu

dostal jsi, co jsi chtěl, tak zaplať

vezmu si všechno, co budu chtít, nikoho se nebudu ptát, a nejmíň tebe, ty krávo / každéj dostane, co si zaslouží!

Skope ji / leží na zemi, stočená do klubíčka, okolo náhle nikdo, ostatní kurvy se tlačí co nejvíc ke kraji prostoru

jedné z nich vyklouzne: pro lásku boží!

Juan nechá být tu zbitou a otáčí se k ostatním

co koukáte? chcete ještě? / mám hlad! mám hlad! pojďte, chci si zamrdat!

Utíkají před ním / jde po té, co zvedla hlas, a chytí ji

dáš mi všecko, všecko, co máš / rozumíš? / všecko / prachy, ochranu, krev, šťávy, všecko /

všechno ti seberu, všeho tě zbavím, rozžvejkám tě jako gumu bez chuti

a budeš mi děkovat, prosit, abych mrdal ještě /

tohle už znám, vždycky je to stejné, ale jinak, když já jsem já!

Ona se brání /

prohledává jí, bere jí prachy / ona nemluví / snaží se utéct a třese se / dost naivně, asi jako králík / Juan jí

pozoruje / na chvíli jí vždycky pustí a pak ji zase chytí /

pustí, chytí /

pustí, chytí /

pustí, chytí /

tohle jsem ještě nedělal

pak z ní serve oblečení / ne z touhy, ale protože ho provokuje její strach / a pak ji pustí /

utíká nahá pryč

Všechny kurvy jsou pryč.

Ztišení. Juan hlasitě oddychuje.

Juan Chtěli jste lásku? Máte ji mít!
Dám vám lásku hodnou vašeho těla!
Chtěli jste vzrušení?
Budete ho mít víc, než stihli jste si přát!

Na scénu znovu přichází procesí žebráků, homelessů. Zaplaví prostor Juan stojí mezi nimi.

Probudil se ve mně strašný hlad
rozsápat, zabít, ponížít. Strhnout stany, věže, ležení,
vymáchat se v bahně, opít se sračkami.

b)

Na scéně korektní reportérka. Interview s Juanem.

Kolem zběsilá a neuspořádaná choreografie drobných bojových pohybů, rychle se střídajících s gesty strachu a úhybnými manévry. Hysterie.

Reportérka (k Juanovi) V posledních dnech vás do centra pozornosti katapultovala aférka s dědičkou finančního giganta, Isabelou. Udělal jste to, jen abyste se zviditelnil? Ošklivě jste ji prý využil. ... Prý jste si vzal víc, než vám nabízela.

...

Řekla, že se ještě nikdy s takovou surovostí nesetkala.

Juan Sama o ni prosí.

Reportérka Prohýříte za noc tisíce dolarů. Nové oblečení prostě vyhodíte oknem, v hotelích ničíte nábytek.

...

Reportérka Nemáte někdy strach, že uprostřed krize může takový postoj mnohé pobouřit?

Juan Ne.

Reportérka Uvažujete někdy nad možností, že na světě nebude za dvacet let dost vody, energie a potravin pro všechny, když vyznáváte tenhle způsob života?

Juan Myslím, že jedině, co s tím můžete udělat, je se modlit. Ale přiznám se, že bych vám ji nejdřív nejradši ze všeho pěkně vylízal, kdybyste nebyla proti.

Někdo křičí: STOP! STOP! A scéna pohasíná. Lidé postupně mizí. Na scéně zůstává jen Juan a jeden, starý, olysálý žebrák.

c)

Všechno Juanova slova jsou ve vztahu k žebrákovi. Dialog.

Juan Ležíš tady, ani se nehneš. Nemáš strach?

Co je to za svět, co mě znervózňuje k zbláznění?
Nemůžu nevidět, co vidím,
nemůžu předstírat, že jsem slepý.

Procesí šedivých figur, co se shrbenými zády natahují ruku.

Běs, odpor a láska boží.
V srdci mám temno čím dál víc.
Nemyslím na radost,
myslím jen na smrt ulhaného světa.
Co to mám za úkol?
Jaká je ta moje cesta,
že je tak temná, tak strmá,
že tak toužím trhat, vraždit, zabíjet?

Jedni natahují ruku -
a ty?

Nic.
Měl bys hořet, zářit, ...

Pauza

Planout.
Planout.

Vytahuje z kapsy zapalovač. Klekne si k žebrákovi a zapálí jeho šaty.

Šťasnou cestu, příteli.
Je mi líto, že jsi nenarazil na dobráka.

Žebrák se nebrání a hoří. Juan klidně odchází.

4)

Ricardo

Ricardo

Zabiju jo, zabiju ho!

Isabela

Uklidni se, Ricardo!

Ricardo

Všichni teď o tobě mluví,
jako kdybys byla kurva!

Isabela

To je moje chyba, bratříčku.

Ricardo

Ponížil tě, urazil a zničil!

Isabela

Za pár dní všechno bude pryč,
zapomeneme, zarostou mi rány,
všechno bude jako dřív.
Uklidni se, drahý,
všechno bude jako dřív.

Ricardo

Nebude, Isabelo, nebude.
Cítím, jak mi srdce bije,
už nikdy to nebude jako dřív.

Měl jsem v hlavě tvůj obraz, Isabelo,
jako poklad, co mi nemoh' nikdo vzít.
Moje sestra – krásná, nevinná a něžná.
Světice, požehnaná bohatstvím i slávou,
a jen já rozhodnu, kdo si ji smí vzít.
Chápej, Isabelo: jsme sami dva,
jsi, všechno, co já mám.

Pak přijde on
a sebere mi tu jistotu, tu naději
všech dlouhých, nudných dní,
kdy jsem opatroval tvoje impérium,
s vírou, že ty nás, Isabelo, spasiš.

Kdo zatouží tě schovat v náručí,
když on ti nalepil na čelo cedulku „kurva“?

Isabela

Pamatuješ, jak jsme si jako děti hráli?
Jak jsme si po nocích povídali
o tvých snech a o tvých plánech, ...
byl jsi v nich tak velký!
Proč teď najednou mluvíš,

jako kdybys sám nebyl vůbec nic?

Ricardo Tohle všechno už je pryč -

Isabela Ricardo.

Ricardo Ten zmrd to pošpinil a zabil!

Isabela Všechno, co mezi námi kdy bylo,
nám dvěma pořád zůstává.

Ricardo Pleteš se. Zním svět, znám lidi
a znám hlavně sebe, tebe, sestřičko.
Kouzlo se zlomilo, záře zhasla,
ztracenou neposkvrněnost už neopravíš.
Hněv, lítost, i když to všechno už je jedno,
...
ztracenou neposkvrněnost už neopravíš.

Stojí čelně naproti sobě.

Isabela Ricardo, já nevím proč,
a odporuje to všemu, co jsem dosud znala,
ale já ho miluju.
Potřebuju ho a miluju.

Vstupuje Juan.

Juan Buenaz diaz, přátelé! Jak se vede?
Víte, jak mi říkají v novinách?
„Juan“, don Juan, říká vám to něco?
Koupil jsem si tu knížku
a asi ji budu po večerech číst.

Ricardo Jak jsi se sem dostal?

Juan Mám klíče.

Ricardo A kdo ti je, ty zmrde, dal?

Juan Vzal jsem si je. Prostě tak.

Ricardo Vrať mi je!

Já jsem v tomhle domě pán.

Juan Tak si je vem.

Ricardo Zneužil jsi, ponižil jsi moji sestru
a to si tvrdě odpykáš.

Z tohoto domu neodejdeš živý.

Pauza.

Juan Tak jdeš si pro ty klíče?

Isabela Ricardo, prosím ... Juane, nenech se vyprovokovat.

Ricardo Myslíš si, že mám strach?
Juan Ne, spíš vztek, bych řek.
Jenže vztek je špatný rádce a ve mně se sbírá síla.
Chceš boj, ale v tomhle boji prohraješ.
Když tě vidím, toužím tě zabít.
Chce se mi blít!
To tvoje pokrytectví ctnosti a lásky
budí běs, co vyčistit chce svět.

Ricardo Uteč, moje malá, něžná. Schovej si tvář do dlaní.
Isabela Ricardo, prosím tě, přestaň!

Boj.

Ricardo Zabiju tě, ty hajzle.
Juan Sám si jdeš pro smrt a moc dobře to víš.
Oba cítíme to v kostech.

Ricardo Mič a braň se.

Boj.

Juan Už ztrácíš sílu?
Ricardo Na to, abych tě zabil, jí mám pořád ještě dost.

Boj.

Ricardo padá k zemi a nehýbe se. Juan si otírá ruce. Isabela si klekne k bratrovi.

Isabela Ty jsi ho zabil!

Juan Chtěl to sám.

Isabela pláče.

Někdy si člověk řekne o víc,
než by mu sami přáli druzí.

Jen jsem mu splnil, co sám chtěl.

O jednu larvu víc nebo míň,
nic se nezmění.

Isabela Jsi zrůda!

Juan Pojď ke mně!

Mám žízeň,
chci se z tebe napít.

Isabela Juane, prosím,
měj ke mně trochu citu.

Juan Cit? To jsi se spletla,
To hledej někde jinde.
Já mám v sobě jenom chtíč.

Isabela V kaluži krve tady leží můj bratr,
nejbližší člověk, jakého jsem měla.
Nemůžu se dívat na jeho mrtvé tělo
a zároveň se s tebou milovat!

Juan Isabelo, jsi husa.

Isabela Dej mi čas, než se tahle rána zacelí,
dej mi čas, ať můžu za něj držet smutek.

Pak přijdu k tobě
a udělám pro tebe všechno, co budeš chtít
- ráda. Věř mi.

Juan Je mi z tebe na nic, ty couru,
ale jak chceš,
jsi špatná ve svojí heroické roli.

Juan odchází, Isabela zůstává na scéně sama.

5)

Královna noci

Intenzivní obraz, který zmizí, stejně jako se objevil: velmi hlasitá hudba, odlesky světla na pozadí fialovo hnědé tmy. Scéna se stává tanečním parketem. Ohlušující. S energií gigantické bouře valící se prostorem. A uprostřed – v oku hurikánu – tančí a zpívá (nic zvláštního; nejde o text) žena rafinovaně skoro nahá, v červené a černé (s převahou černé): v korzuru, síťovaných punčochách a vysokých botách na podpatcích. Královna noci, Elvíra. Vznáší se na vlně hudbě, není v tom žádné utrpení, jen veliká slast z pohybu, z rychlosti a síly, z nahoty a divokosti. Možná jí dodává štěstí kokain nebo LSD, možná jí stačí něco v ní. Je sama, ale samotu nevnímá, nikterak jí netrpí.

Paralelně: osamělá Isabela stočená do klubíčka. Když zvuky odezní, Isabela i Elvíra zmizí, ve tmě, jen s lehoučkým světlem, která dává spíš tušit, projde scénou Juan. A zmizí.

Přichází rozřesk.

Tisbea padá k zemi.

Leží na zemi, nehýbe se. Kolem procházejí lidé a začíná se snášet déšť. Vlhko, mokro, šedivo, chladno.

Chlad tkví v nevšímavosti okolí.

b)

Juan nachází na ulici bezvládné tělo Tisbey.

Juan (*zastaví se u ní*) Bože můj, co je to za tělo?
 Za krásné, bledé, útlé tělo,
 co leží na chodníku bez vlády?

Skloní se k ní.

V té tváři je bolest a neklid,
ona dýchá. Ona ještě dýchá.

Jen spí, unavená bolestí.

Bere ji do náručí a nese ulicemi. Přejde k malému domku mezi ostatními vysokánskými domy. Klepe.

Odmyká dveře. Přenáší Tisbeino tělo přes práh a pokládá ji na postel. Čeká, ale nic se neděje.

Pohladí ji po vlasech, prsty se dotkne jejích rtů. Tisbea se probouzí. Dívají se na sebe. Děje se pomalu, v zastaveném času.

Tisbea Kdo jsi?
Juan Nikdo, koho měla by jsi znát.
Tisbea A jak ...
Juan Našel jsem tě na ulici.
Tisbea ... ale sem
Juan V kapse jsi měla adresu i klíče.

Tisbea Jsem unavená.
Juan Tak spí.
 Rozdělám oheň v kamnech.
 Máš tu zimu.

Tisbea Víím.
Juan Zachumlej se do peřin,
 za chvíli už tu bude líp.

Tisbea I když tě neznám ...

Juan Spi.

Tisbea usíná.

Blíž. Chci tě cítit, obejmout.

Juan Matko! Já už nejsem dítě.

Matka Nosila jsem tě v sobě,
život jsem ti dala.

Juan Nedala jsi mi taky jenom dobré.

Matka Dala jsem ti, co jsem ti mohla dát.

Pauza.

Pojď, ať si mohu šáhnout na tvoje ruce,
kterými jsi chtěl člověka zapálit.

Juan Byly to jen jeho šaty.

Matka Jsi jako otec. Neumí se omluvit.

Nikdy za nic necítí žádnou vinu.

Juan Matko!

Matka Víím, nemáš rád tyhle moje řeči,
zdá se ti, že je to ztracený čas.

Ale co mám dělat? Mě to bolí.

Kroky, Juan se má k odchodu.

Nechci se hádat, zastav se.
Chci ti dát požehnání, než půjdeš.
Ať jsi jaký jsi,
tak zrodila tě moje láska.
Z mého těla vyšel jsi,
znám, jak umíš být k lidem něžný.
Nech mě věřit, Jane,
že jsi hodný lásky mojí,
že najdeš cestu ke světlu.

Pauza.

Juan Už musím jít.

Matka Běž. (*váhá*) Prosím, polib mě ještě.

Juan ji políbí.

Nesmíš se zlobit, že mám o tebe strach.

Proč jsi vlastně přišel, synu?

Juan Ale ... nic. Jen tak. Chtěl jsem tě vidět.

Juan odchází.

Juan Nashle, matko.

Matka Nashle, synu.

3)

Mezičas

a)

Televizní zpravodajství

Reportérka

Policii se ještě pořád nepodařilo vypátrat vraha Ricarda, dědice jednoho z největších ropných magnatů. Vrahovi Ricarda a zároveň jednomu z nejlépe situovaných mladých mužů se v celém městě říká Don Juan a ačkoliv se v den vraždy objevil živě v hlavním zpravodajství, policie stále neví, kde se v současné době nachází. Po dnešním dni na jeho účtu přibylo další obvinění: před budovou, ve které byl zhruba o hodinu později zavražděn Ricardo, uhořel na ulici muž. Svědkové vypovídají, že i v tomto případě se mohlo jednat o Dona Juana. Klíčovým svědkem je v celé kauze Ricardova sestra Isabela, která byla vraždě bezprostředně přítomná a která také byla zřejmě motivem ke konfliktu mezi muži. Dívka je teď v péči psychiatrů a zatím odmítá vypovídat. Lékaři se obávají, že jí prožitá trauma způsobilo nenávratné psychické škody.

b)

Paralelní obraz:

Cinkající kousky broušeného skla. Prolínání jasných a vodových barev. Písek přetékající ve větru. Velmi jasné nebe. Příliv. Papíroví draci, ženské vlasy. Zahalené jistou melancholií, clonou, prachem. Juan v tom obraze bloudí, propadá se, opijí.

c)

Sen

Ve spánku.

Juan

Tisbeo?

Jsi doma?

Pustíš mě dovnitř?

Bože, jak nádherně jsi nežná.

Procitá.

Co to bylo?

Vrací se za mnou noc co noc,
vždycky sotva zavřu oči.

Musím ji najít, musím ji najít,
když mě k sobě tak volá.

Svítá. Sejdu dolů do ulic.

Jít. Jít dál.

Jít za tebou, lásko,
má naděje na uzdravení.

4)

Setkání

Molo v přístavu. Opět čistota realitsického obrazu. Listopadová šed'. Houkání lodí. Racci. Šplouchání špinavé vody o kýly lodí a mola. Juan a Tisbea sedí vedle sebe. Všude okolo je obyčejný den.

Tisbea

Přemýšlím, Juane, kdo jsem, když jsi tu ty.
Vím, kdo jsem byla dřív, ale to už je pryč.
Den co den, stejná, šedivá,
bloudila jsem ulicemi,
sama. Pořád v samotě.
Ale měla jsem víru.
Říkala jsem si, že jednou,
až všechno odčiním,
že přijde láska.

Šedivá jeptiška života.
Četla jsem v knihách,
učila se v samotě.
Nic víc.
Nic moc, já vím.

Mlčí a dívají se do vody.

Cítíš tu pustotu?
Slyšíš ten hluk?
Chtěla bych zakřičet: „Sevři mě!“
ale vím, že nic to nezmění.

Jsme oba sami,
jakkoliv jsi mi blízko.

Ani vteřinu ticho.
Město hřmí a bručí dál
A lidé tlučou do svých osudů,
snaží se z nich štěstí vymlátit.
Chyba, vy blázní!

Ztratili jste směr.

... Místa ticha jsou mýtiny zázraků,
kdy se hvězdy stáčí do kornoutů
a děti jim olizují uši.
Hezký, ne? (*otáčí se k němu*)
Zkus si to jen představit.

Juan Kde se to v tobě bere, Tisbeo?
Tisbea Poslouchám svoje sny.
A stíny, když přechází mi po stěnách.
Juan Zdá se mi, jako bys mi otevřela svět.
Tisbea To se ti jen zdá, to jsi správně řek.
Juan Co to je v tobě, Tisbeo?
Čím jsi tak jiná?
Opouštím všechny,
je jedno,
jak moc jsem o ně stál.
Královny, hraběnky i kurvy.
Ale ty ne. Čím se mě držíš,
že se k tobě zase vždycky vrátím?

Tisbea Kdo jsi, Juane?
Jsi ten, co o něm všude píšou?
Jsi to ty?

Juan mlčí.

Každý tě zná a já o tobě nevím nic.
Když se tě chci dotknout,
sáhnu do prázdna.
Když se chci zeptat, kdo jsi,
zmizíš pryč.
Jsi pro mě cizí,
nedal jsi mi k sobě klíč.

Pauza.

Juane?
Odpověz.
Co je to?

Mlčení.

Díváš se daleko,
až tam, kde se na obzoru ztrácejí lodě.

Měli bychom mlčet, vím. Vím, co chceš říct.
„Mlč, pak snad na chvíli ucítím tě.“

Juan Jsi moudrá, Tisbeo,
možná proto tě mám rád.
Tisbea A moje moudrost tě nutí utíkat?
Juan jí položí prst na ústa.

Tisbea Jsi sobec.
Juan To stačí!

Tisbea Není ti někdy smutno, Juane?
Juan Proč se mě ptáš?
Tisbea Je mi tě líto.
Juan Líto? Mě a proč?
Tisbea Bože, já nevím, já nevím, jak to říct,
já nevím, co mám si myslet a co říct.
O tobě, tvém světě nic nevím. Ale je mi tě líto.
Prostě tak. Odněkud ze srdce.

Juan Tisbeo, pojď, půjdeme k tobě domů,
zapálím v kamnech a uvařím ti čaj,
pak se stulíš u mně v náručí.
Zahřeju tě, všecken strach v tvém těle
rozpustím.

Tisbea Ne, já to nechci, Juane.
Běž ode mě pryč.
Nechci, abys mě svíral,
aby sis mě vzal, když nevím, kdo jsi.
Běž prosím tě pryč.
Nedotýkej se mě!

Juan Máš ze mě strach?
Tisbea Neptej se a běž,
snad ještě jednou setkáme se,
snad dáš mi možnost a čas ti rozumět.
Teď mě příliš tlačí tvoje sláva kurev
a znesvěcených princezen.
Mně bys mohl snadno ublížit.
Na shledanou, Juane.

Juan Na shledanou, Tisbeo.

Tisbea odchází.

Juan odchází.

> III. dějství

1)

Juan – zastavení

Obraz:

Noc. Ale město nespí. Neóny. Momentky obličejů, těl, výloh, výjevů z nočního městského života. Vřešticí opice pomsty za vyhoštění. A nebo taky zbytky něhy.

Juan

Stovky a tisíce světél
blikají a pulsují.
Září a pak se ztratí,
nechají za sebou úzký stín.
Noc vybledla, ztratila svoji sílu,
jak se ji každý snaží rozzářit.
Nejsou to blázni?
Proč zapomněli spát?
Nocí vedou vyšlapané chodníky,
lámou se podle boků starých domů.
Bože můj, tohle všechno je lež.
Lež a krutost, hra podle pravidel
příliš přísných a málo spravedlivých,
než aby v nich ještě mohli žít lidé.
Jsou to jen masky -
lámané a znovu budované věšáky
zbytků duší, modelované
podle ideálních šablon.
Ostří skalpelů proniká do člověka,
vykrajuje z něj, jen co se hodí.
Co je pravé a nepravé je vlastně jedno,
a bolest nikdo necítí.
Z člověka je kurva, když může být jen tím,
jak ho vidět chtějí, jak se v jeho podobě
sami chtějí odrazit.

Samota, zas a znova samota.
Zda-li lidé bez ní dokáží ještě žít?

Otevřela jsi ve mně propast, Tisbeo.

Propast mezi tím, kdo jsem, kým se jevím být,
a tím, čím jsem byl jako dítě.
Jako neposkvrněný, bílý anděl ve zlaté košilce.
Já zapomněl, že jsem jím kdysi byl,
a až ona, v těch bledých, chudých šatech,
se mi podívala do očí a já vykřikl: hvězda!
Bože, já tohle dítě v sobě ztratil.
A chci ho zpátky.
Tedy chtěl jsem.
Protože já sám už nemám sílu,
bez hvězdy v očích nevidím ten směr,
nevím, kde hledat, nemám, proč věřit.
Bez hvězdy v očích já můžu jenom zabíjet,
ponižovat, ubíjet a vraždit,
jako bych rád ubil a ponížil sebe
za tu hnusnou, lidskou zvrácenost, již jsem schopen.
Vymýtit, roztrhat na cucky a zabít
v naději, že za tmou není jen tma.

Ztratil jsem tě, hvězdo?
Ztratil a právem. Děsí mě, jak moc ti rozumím.
Ztratil jsem tě a propast ve mně bolí,
když už jsem tě jednou uviděl.

Co dál?
Kam jít?
Vraždit?
Zabíjet?
V naději, že za tmou
není jenom tma?

Vrať se mi, moje hvězdo.

2)

Chudáci

Chlapec (*má starcovu hlavu na klíně a čte mu z novin*) Japonec Taro si koupil jednosměrnou jízdenku z Tokia do zastávky v Aogikaharském lese pod horou Fudži. Smrt v lese Aogikahara si už vybraly stovky Japonců. Les nabízející nádherný výhled na horu Fudži je proto nazýván nejen „mořem stromů“, ale i „lesem sebevrahů“. Firma zpracovávající kovy ho propustila a on přišel i o nárok používat podnikovou ubytovnu. Dojel do lesa pod horou Fudži a podřezal si zápěstí, ale nevykrvácel a tak začal bloudit lesem. Po několika dnech zkolaboval a lehl si do křoví, kde ho na kraji smrti a dehydrovaného našel horolezec. Taro po zotavení svůj krok vysvětlil: „Abyste přežili, potřebujete peníze. Když máte přítelkyni, potřebujete peníze. Potřebujete je, když se chcete oženit, potřebujete je pro život.“

Letos v lednu bylo zaznamenáno 2564 sebevražd, což je o 15% více než vloni. Povinnost je těžší než hora a smrt lehčí než peříčko.

(*odkládá noviny*)

Slyšíš, otče? Je lehké, co tě čeká, lehčí než peříčko. Lehčí než osud těch, co si neumí představit život, jaký vedeme my dva.

3)

Juan a Isabela / znásilnění

Juan Rozpusť si vlasy.

Isabela Proč?

Juan Chci tě vidět.

Isabela si rozpustí vlasy.

Juan Svlékni se a dotýkej se sama sebe, když se tě nesmím dotknout já.

Isabela Už brzy, Juane, dej mi ještě pár dní, po všem, co se stalo – Nedávám ti žádnou vinu -

Juan Jako by někdo z nás moh' říct, co bude zítra. A ty hraješ si na jeptišku a truchlíš. Bože, jak jsi hloupá. Dnes je dnes a zítra můžu být už klidně pryč. Na co čekáš? Svlékni se.

Pomalů se svléká. Překonává nesmělost.

Ukaž mi prsa. Pomazli se s nimi.
Protři si terče mezi prsty,
ať si aspoň představím, jak k nim mířím.
Polaskej se po krku a stehnech,
uvidíš, že se tvůj smutek rozplyne.
Jsi hodná holka,
přese všechno trpělivá,
Nakonec mi podržíš,
když budu chtít.

Isabela

Juane, urážíš mě.

Juan

Když jsi tak čistá, jak tvrdíš,
ukaž mi aspoň, jak miluje se
panna s pannou.

Třeba na něco vzpomenu si,
co by ve mně probudilo žár.

Když jsem zabíjel tvého bratra,
srdce mi pro něj bilo víc.

Isabela nesměle a s přemáháním začíná předvádět jakýsi zvláštní smyslný tanec.

Juan se na ni vrhne.

Už mi neutečeš, jeptiško.

Co jsi si myslela, když jsi sem se mnou šla?

Že budu džentlmen, když přijde na mě chuť?

Svlékni si, co na tobě zbylo!

Dokončíme tu odpornou, zlou frašku.

Zatmění. Křik a zvuky znásilnění.

Pak ticho.

Bože, já nevím, proč vzbuzuješ
ve mně takový hnus.

Co je to, co mě tak dráždí,

že si nemůžu pomoci,

že tě musím zbít,

že tě toužím zabít, znásilnit.

Isabela

Juane, vrať se.

Juan

Ticho!

Isabela

Juane, prosím.

Je to výhodná nabídka,
tak ber.

Ticho.

Mlčíš? Teď už ano?

Nabíjí revolver.

Vystřelí. Pauza.

Chlapec Co jste to proved?
 Vždyť jste ho zabil!
 Jste zrůda!

Juan Takhle jsme se domluvili.

Podává mu peníze. Chlapec váhá.

Prodal jsi mi jen trosku, co skomírala
v nuzotě, ušetřil jsi ho bolesti.

Chlapec sáhne po penězích.

Všechno je na prodej, mé dítě.
Ty nevíš o mně nic a já nevím nic o tobě.
Za jeho smrt neneseš žádnou vinu.
Tady máš rozhřešení. Tak běž.

Chlapec utíká.

6)

Juan a Tisbea – naposledy.

Tisbea Kdo je to?

Juan Já.

Tisbea Juan?

Juan Říkají mi tak.

Tisbea Ten Juan, co zabíjí a vraždí?

Co znásilňuje, ničí a boří?

Juan Je to tak.

Tisbea Co ode mě chceš?

Juan Lásku.

Tisbea Lásku?

Juan Tisbeo, patříme k sobě.

V tom zmateném světě jsme jediní jiní,

hluboko v nás koluje stejná krev,

i když se zdá, že ty jsi tak bílá, tak čistá,

a já hraju roli černou jako smrt.

Patříme k sobě a oba to víme.

Tisbeo,

pust' mě už k sobě, prosím.

Nemůžu to bez tebe vydržet.

Tisbea Dny a noci se modlím,

prosím o spásu, hledám světlo,

a ty máš být ten, co mi ho Bůh

postavil do cesty, abych ho milovala?

Vždyť to je výsměch

a já říkám: ne, díky.

Juan Nech mě být твоjím světlem,

nech mě spočinout v sobě

a já se pro tebe natáhnu

k té nejvyšší hvězdě,

k nejvyššímu bodu naděje.

Tisbea Jsi Satan, co mě na falešnou cestu vábí.

Slibuješ nebe, ale znásilňuješ, vraždíš.

Sám jsi velká temnota.

Nesváděj mě z mojí cesty,

jsem slabá, chci ti podlehnout,

tak prosím ...

prosím nech mě.

...

Odejdi a už se nevracej.

Jsem slabá, nemocná a chudá,

najdeš lepší, než jsem já.

Proč bych to měla být já, kdo tě zachrání?

...

Běž, Juane, už běž,

sejdi z mojí cesty,

nech mě umřít v mojí hanbě,

ve které sama umírám.

...

Tisbea se odvrátí.

Juan

Tisbeo.

Bez odpovědi.

Tisbeo.

...

Ještě jednou mi řekni: „běž“

a už se nevrátím.

Jestli si myslíš, že jsem ďábel,

tak mi to řekni a já se nevrátím.

Ať mě to bolí, jak to bolí.

Odejdu a už se nevrátím.

Jediné slovo, Tisbeo,

a všechno skončí,

všechno dobré, co se mohlo stát,

Mluv, Tisbeo, mluv.

Tisbea

Běž.

Juan odchází.

> IV. Dějství

1)

Poslední soud

Boj. Muži do sebe zaklesnutí, bojují. Je jich plno. Celá ulice a auta stojí. Muži házejí kameny, lahve, sklenice. V té scéně je cosi mručivě tichého. Žádný křik. Tiché násilí a vraždění. Po scéně zůstávají ležet těla.

Chlapec dívka, asi 12 a 8 let přicházejí zezadu. Krev jim stéká po hlavách, ruce dlaněmi obrácené k lidem zamazané od krve.

Prostorem na vysokých podpatcích vrávorá opilá žena. Není schopná koordinovat pohyby, jakmile se přiblíží k dětem, utečou. Žena dostane ránu. Překvapeně sedí na zemi. Pak začne něco hledat. Šátrá všude po zemi okolo sebe .

Hodinky, kde jsou moje hodinky? Ukradli mi hodinky. Pane, ... prosím vás, pane, ...

Chytá se za nohu jednomu z mužů.

Kolik je hodin?

Muž si jí nevšímá. Bojuje dál. Možná ji dokonce odkopne.

Zastavil se čas? Nebo se zrychlil? Zešlel? Hodinky, kde jsou moje hodinky, čas, prosím vás ...

Juan

Jsi, Bože, Jsi?

Tak ozvi se, ty čuramedáne zsranej, ty santusi pojebanej!

Utek' jsi před tím, co jsi stvořil, co? Udělalo se ti mdlo, zmrde, a tak jsi se sbalil a utek!

Jsem sám? Teď sám? Po tom všem?

Nikdo už mě nepotřebuje?

Nikdo, Bože?

Vyvráždí se sami?

A ty mě odhodíš jako použitý kapesník, Bože?

Jsem sám? Nic víc?

Nic víc než to?

Dlouhá pauza. Juan čeká na odpověď. Žena dál hledá hodinky.

Spravedlnost neexistuje.

Ty nejsi, Bože, a kdybys byl,

zabiješ mě za to, co jsem řek'

a co jsem udělal.

Už nemám kam jít,
už nejsem člověk, Bože.
Už jsem jen zlo, stín a smrt.
Čekám, až pojdu. Jako pes.

I ji jsem ztratil,
duši jí ubodal.

Juan se ztrácí. Začíná silný déšť, který potrvá až téměř do závěru pátého dějství. Velká proměna obrazu. Stěny kavárny, knajpy.

2)

Máří Magdaléna

Do knajpy, nebo kavárny se žlutými světly vstupuje Elvíra. Přichází, jako by tu byla doma. Juan sedí tiše stranou, nevšímá si jí a pije. (Absint asi). Šerosvit.

Elvíra Bože, to prší! A nepřestává, nepřestává padat. Říkají, že už se ta voda nemá kam vrátit. Řeky jsou plné. Země se chvěje, příliv se zvedá. Noviny vytahují katastrofické scénáře. A prší. A prší.
Aspoň spláchne to zlo, co rozlezlo se v ulicích. Poslední soud, tvrdí.
Představovala jsem si to jinak. Anděly, co troubí na trouby, oblaka. Váhy na vážení hříchů a bůh, co hrozí prstem. Ale takhle? Nic moc. Na horší věci už jsme si zvykli. Ale když to tvrdí, tak ať ...
Tak ať.
A jen tak dál.

Rozhlíží se po lokále. Všimne si Juana. Pomalu přijde k němu. Svlékne si plášť do deště a dá mu nohu na stůl.

Juan My už jsme se někde viděli.
Juan Nevzpomínám si.
Elvíra Musíme se znát.
Juan Co ode mě chceš?
Elvíra Vyšukej mi duši z těla.
Juan Nic víc?
Elvíra Na nic víc nemám chuť.

Juan Tady a teď?
Elvíra Kdy a kde jinde?
Juan A proč?
Elvíra Nevím, proč mám po tobě touhu, ale mám ji. Tady a teď. Všechno je mi jedno.
Poslední soud, slyšel jsi přece, ne? ...
Chci tě.

Šukají. Předě všemi. Bez ohlížení. Nikdo se skoro ani neohlédne. Nebo se dívají, jako by se dívali, když někdo hraje billiard. Těžko říct, jestli je přítomná nějaká rozkoš. Co to pro kterého z nich znamená. Ona vzdychá a ty vzdechy jsou blízké veliké bolesti, jako by se jí svíralo srdce, jako by se jí mělo rozpadnout. Ty vzdechy nemají vyvrcholení.

Pak se oblékají. Upravují, Juan do sebe kopne panáka. Bez něžnosti. Dospěle a chladně. Nadcházející dialog děje se jaksimimochodem, bez pohledu do očí.

Elvíra Škoda, že se lidi jako my dva nežení a nevdávají.
Juan Proč?
Elvíra Proč? Byli bysme dokonalý pár.
Juan Nevíme o sobě nic.
Elvíra Víím o tobě dost, abych to mohla říct.
Juan Jsi směšná.
Elvíra Jsem, co jsem, jsem všechno, co vidíš, a nic víc.
Jsem dokonale prázdná.
Dokonale stvořená k lásce.
Juan Chtěl jsem obsah, ne tvoji prázdnotu.
Elvíra Co bylo, bylo.
(s přímým pohledem, konfrontuje Juana) Teď jsem tady já. Nikdo víc. Ber, když můžeš. Ta chvíle skončí a nebudeš mít nic.

Juan nic, zapaluje si cigaretu a kouří.

Elvíra Miluju tě, Juane.
Juan Radši mlč.

Ticho. Juan kouří a pije. Elvíra sedí o kus dál a taky kouří a pije. Elvíra čeká.

Juan Vždycky, když znesvěcuju další nevinnou,
myslím na svou matku a její slepou dobrotu
a přál bych si tu další ze slepoty vyléčit,

aby poznala, že kurvy jsou kurvy
a od nich se nedá čekat nic,
aby poznala, že víra je pěkná,
jenom když sedíš doma v bezpečí.
Ale tady všude potřebuješ oči,
abys nešlápla na minu, co tě zabije – to víš.
A ony se mi vždycky znovu daj –
nevidí, nemyslí, ale pak pláčou,
že jsem jim prej sliboval víc.
A dělá snad někdo něco jinýho?
Slibuje míň, než pak dá?
Kdo, řekni mi, kdo to dneska ještě udělá?

(otočí se k Elvíře)

Máš smutek v očích, nechtěná královno.

Elvíra

Ozval se ve mně starý stud.
Ne všechno můžu zapomenout,
králi nadržovaných brk.

3)

Špinavé, žluté světlo

Obraz fyzického bloudění. Přichází jedna postava a neví, kam jít. Bloudí. Přichází další. Bloudí. Přichází i třetí postava a bloudí. A ačkoliv sdílí jeden prostor, nemohou se potkat, nevidí se. Hluboká, bolestná samota. Bloudící mysl se touží vymanit.

Země se třese. Úzkost. Lidé padají k zemi. Snaží se skrýt. Čekají, až to přejde. A pořád padá další a další déšť.

Lidé si klekají na kolena a vztahují ruce k nebi. Modlí se. A déšť padá.

Juan se dívá z okna. Čte noviny. Přihlíží všemu a mlčí, nehýbe se. Svět se odvíjí před jeho očima jako film. Elvíra přichází a odchází. Dovnitř a ven. Do deště a zpátky. Pokládá před něj jídlo a noviny, na chvíli si před něj sedne, čeká, ale když se nic nestane, když se Juan ani nepohne, zase odejde. Pozoruje ho. Obléká se do deště a odchází, aby se zase vrátila.

4)

Výstřel

Výstřel.

Elvíra se vrací k Juanovi. Na ulici zakopne o čerstvě zastřelené tělo. Sehne se k němu, zavře mu víčka.

Dlaní sjede po těle. Až k smrtelné ráně. Namočí si prsty v jeho krvi. Drží prsty před sebou a dívá se na ně.

Zvedne se a jde dovnitř k Juanovi.

Elvíra

Podívej, krev.

Ještě voní životem.

Ještě se v ní odráží

hloubka lidské duše.

A svět je zase o něco lehčí,

o něco světlejší a čistší.

Juan

Mluvíš s krví?

Elvíra

Když jsem se poprvé řízla,

mělo to aspoň ještě důstojnost.

Věřila jsem, že ze mě vytéká život.

Později už nic,

už jen smích a trapnost,

když tě odváží.

Ale krev ...

Její moc

čistit a dojmout,

rozpomenout se na to, co bylo

kdesi, hluboko, někde,

mě vždycky znovu ohromí.

Chtěla bych už umřít, Juane.

Chtěla bych umřít po tvém boku.

Stěny světa, jak ho známe, se hroutí.

Jistoty člověka se propadají do hlubin.

Má přijít konec, Juane,

a my oba to víme. ... Vždyť nejsme slepí.

Co jsi vyvolal, tě samotného děsí.

Odvracíš oči od jatek lidskosti,

i když jsi sám tolik zabíjel a vraždil.

Bledneš a chladneš stále víc.

Tvá krásná tvář je den ode dne víc šedá.

Nemluvíš. Nejíš. Nešoustáš.

5)

Návrat marnotratného syna

Matka Kdo je to?

Slyším tvoje kroky.
To jsou tvé ruce. Ne, to nemůžou být.
Jsi to ty, Jane? Všude tě hledají!

Juan Jsem to já, matko.

Matka Jak jsi se sem dostal?

Juan Vešel jsem dveřmi – myslíš, že je někdo hlídá?

Matka Všude tě hledají, brzy tě chytí!
Ty nemáš strach ze zákona, Jene?

Juan Ne. Matko.

Matka Ani z Boha ne, synu?

Juan Ne.

Kdybys nebyla slepá,
a viděla ten hnus, tu zvěř kolem sebe,
to bezpráví, tupost a krutost masy,
kdybys tu neseděla zavřená ve svých zdech,
rozuměla bys, proč říkám, že mezi námi už není Bůh.
To je jen milosrdná lež těch, co se snaží
posledních pár dní dožít v klidu jako ty.

Oba mlčí.

Nepřišel jsem kázat – na oplátku já jednou tobě.
Přišel jsem tě obejmout, sevřít v náručí,
jako jsi ty dělávala dřív ...
... tak nebuď tak chladná.

Matka Slyšela jsem, jak znásilňuješ,
lžeš, kradeš, podvádíš.

Ty čekáš, že po tom všem
tě ještě obejmu?

Juan Matko.

Matka Nemůžu.

Juan Prosím.

Matka Běž pryč, Jane.

Juan Nedáš mi ani rozhřešení na cestu?

Matka Ne.

Pauza.

Juan Jdu, matko. I když to bolí.

Co přijde, tomu se postavím.

I kdyby to měl být Bůh,
co by mi sečet moje viny.

Juan odchází.

> V. Dějství

1)

Osamělý Juan

Děštěm procházejí čisté paprsky světla. Změna je nablízku.

Juan

Už stý den tě hledám v ulicích.
Hledám tebe a smysl toho, proč jsem tě ztratil.
Odrážela jsi ve mně to jediné dobré,
to, z čeho mohlo něco dobré být.
Vždycky, když na tebe myslím,
cítím chlad a zdá se mi, že zmrznu.
Hledal jsem lepší svět,
svobodu a lidskost
a našel jsem peklo zoufalství.
Kolik je bídy, kolik je hnusu?
Chtěl jsem odkrýt lidskou lež,
a teď vidím, co je pod ní.
Mám, co jsem chtěl,
ale štěstí nejsem o nic blíž.
Tvůj smích byl jako pouštní pták,
tvé slzy, vodopády něhy,
a kolem sucho a pustota.
Jsou na světě ještě lidé?
Ty stroje, ta gesta, prázdnota vzorců.
Když vidím děti, pláču,
a lidé si myslí, že jsem blázen.
Neumím jim vysvětlit,
že mě dojímají tím,
co nutně ztratí,
co v nich budem muset zabít,
aby přežili, co jsme vytvořili my.
Jen ty, Tisbeo, tys mi rozuměla.
Ty jsi se smála, když plakali druzí,
ty jsi plakala, když jsi viděla nevinnost.
Uměl bych v tvých vlasech hledat hvězdy,
ale bez tebe nenacházím nic -
jen stvůry, co odmítají rozpadnout se v prach.
Volám na smrt a modlím se, aby už přišla.

Volám na smrt a hledám nový začátek.
Možná, že jsem zlo, jak jsi mi to řekla.
Ničím a vraždím, hloupé zabívám,
ale mám svoji roli a tu musím hrát.
Od Boha jsem ji dostal.
Možná že chtěl, abych s sebou přines zmar.
Tak proč mě za to trestá?
Proč mi dal vidět anděla,
ale odehnal mě od něj?
Jsi ty ta cena, kterou platím
za svůj dar?

2)

Tisbea se třese chladem

Tisbea

Juane, přijď za mnou,
polož hlavu na můj klín
a řekni, co to v tobě je.

Já byla hloupá, Bože,
nedokázala jsem přijmout,
jaký úkol jsi mi uložil.
On není jen zlý.
Já viděla v něm i jeho krásu, Bože,
jeho víru, jeho čistotu.
Chybila jsem a chtěla bych svou chybu odčinit!

Juane, vrať se, já jsem byla hloupá -
Juane, prosím,
polož svou zlou hlavu na můj bílý klín.
I přes tvou krutost znám od tebe tolik něhy -

Jak můžeš znásilňovat a vraždit?
Kdo je to „člověk“,
že zlo i dobro v něm mohou být
v tak vrchovaté míře?
Byla bych i já mocná tolika zloby?

Ruce mi křehnou. Kdo mě zahřeje
v tomhle nepochopitelném světě?

Juane, přijď!
Já na tebe tu čekám!
Pokorná a smířená.
Ať s tebou přijde cokoliv.

Ale Juan nepřichází. Juan nepřijde.

Dej mi ho ještě jednou vidět, Bože,
prosím.
Ještě jednou, Bože,
prosím, naposled.

3)

Pohřebiště slonů

Člověk Na prstech sbírám zbytky heroinu,
Hledám poslední a zlatou dávku,
Její sladké, poslední objetí.

Člověk - jiný Ztratil jsem oči pro to, co bylo.
Zapomněl jsem, jak vypadá jarní den.
Tady je podzim, větrem promrzají kosti,
kalem a ledovou vodou svoji duši utápím.

Člověk – jiný, další Kdo hledá chudobu, tady je správně.
Kdo hledá smíření, musel tudy jít.

Člověk – další ve smečce Sloní kosti a potrava pro psy.
Pohřebiště mamutích myšlenek
z bláhových hlav lidí,
příliš malých slonům se vyrovnat.

Prší.

Juan Vidím tmu a přesto se nedokážu otočit a jít pryč.
Vidím smrt, ale nechci se k ní zády obrátit.

Dohání mě slabost, lidství, ztráta síly.
Pár dní zpátky, kdo by tomu uvěřil?
Moje hra, ať byla jakákoliv, končí.
Dílo zkázy už jsem vykonal.

Co je mi bližší? Světlo nebo tma?
Tisbea a nebo to, jak sám jsem žil?

Člověk
Člověk - jiný

A sestra úzkost už moje prsty žmoulá.
A bratr strach už moje rány opustil.

Juan

Moje malá, plachá, slepá, hluchá, kde jsi?
Mně chybí tvoje moc.
Chci se dívat do tvých očí
a uvidět v nich mír.

Bloudím temnotou a větrím jenom smrt.
Jestli se modlím, tak jenom za to,
abych směl vydechnout, co ze mě zbylo, v tvých dlaních.
Abys mě prosela svými prsty.

Je to moc, co žádám?
Odpovězte mi, prosím!
Mluvím k vám bez urážek,
bez hrdosti, co jsem ztratil.
Všechno jsem ztratil, když nemám ji,
všechno jsem ztratil,
už nemám vůbec nic.

Pauza.

A ty mlčíš.
Bůh mlčí. I lidé.
Se svým osudem jsem sám.
Když už jsem svoji službu lidstvu prokázal.

